

Tribuna lliure

El front únic

Remerciament i aclaració

per

A. HOSTA

Els benvolguts companys i amics Orenci Valls, del Comitè de Sanitaris Catalans, i en Modest Tost, han tingut a bé contestar, comentant el meu modestíssim escrit, publicat en el BUTLLETÍ del proppassat juny:

No sobradament és aquesta doble contestació, de mi molt preuada, sinó la nota inserida al peu del meu article pel Consell General del Sindicat i la nota que apareix al peu del bonic article contestació del senyor Orenci Valls, del Comitè de Sanitaris Catalans, que ve, per dir-ho així, a avallar tot el dit per l'esmentat i benvolgut company darrerament citat.

Ultra això, una sèrie molt estimada de cartes rebudes amb motiu del meu pobre escrit, ha vingut a donar ressò al que únicament era un crit d'angoixa, una petició de socors a l'entitat cabdal de l'estament mèdic català, el Sindicat de Metges de Catalunya.

Potser fóra millor no insistir més i donar la cosa per acabada, però, l'allusió és tan directa, essencialment pel que ateny a l'amic Tost i Punyet, que crec que el BUTLLETÍ em farà la mercè d'acceptar una breu i curtíssima rectificació que serà a l'ensens el compliment d'un deure de cortesia envers el company.

Consti, estimadíssims companys comentadors, i consti igualment per les dues notes de peu escrit que el que jo pretenia i pretenc encara, era i és donar la veu d'alerta, cridar l'atenció del Sindicat com a guaiador i dirigent de l'estament mèdic, Titular o no, que en totes les encontrades blaslava d'actuació aparentment inhibida del qui creien sentinella avançat (i vertaderament ha d'ésser-ho) de tots els interessos mèdics catalans. Ell ha dit que quan sigui arribada l'hora actuarà... jo ja en tinc prou i així ho espero confiadamment.

Un altre caire vull fer constar encara, i és:

que no voldria que ningú pensés que jo escrivia embolcallat de pessimisme per temença del càrrec, com diu l'amic Tost.

La sort que pugui sofrir el metge titular, particularment i personal, no m'interessa gens ni mica. Sóc metge titular Inspector Municipal de Girona i ho sóc, junt amb els altres companys, en unes condicions tals com crec no hi ha cap més a Catalunya.

El nomenament dels titulars de Girona va fer-se, per conveniències polítiques d'aquella situació post-dictatorial i del moment, d'una tal faisó que els nomenats ho són com els empleats municipals: som de plantilla, tenim quinquennis, jubilació, etcètera, etc.; això sí, estem lligats tan estretament que no podem negar-nos a cap servei benèficosanitari que l'ajuntament cregui convenient, tenint ell la iniciativa de l'organització, com, per exemple, la de la Casa de Socorsos, on tenim l'obligació de fer dues hores de guàrdia diàries, i menys mal que no ens obliguen a fer-ne vuit, deu o dotze.

Això ho faig constar només per dos motius: primer, per a fer ressaltar que l'alcalde que va fer el concurs era a l'ensens President del Col·legi de Metges i membre del Consell del Sindicat; i segon, que aquelles condicions oneroses s'han convertit ara, a desgrat de tot i sense deixar d'ésser honoroses, en un puntal de seguretat.

Ja veieu, doncs, amic Tost, com no fou el pessimisme que feia córrer la meua ploma, sinó que era l'anhel de concretar un estat d'opinió generalitzada i recollida arreu on es parlava de Titulars i Municipis i donar el crit d'alerta perquè fos recollit, com joiosament constato ho ha estat, per qui en tenia el deure.

Girona, 11 d'agost de 1933.